

A zsidók körülvették, és kérdezték tőle: „Meddig tartasz még bizonytalanságban minket? Ha te vagy a Messiás, mondd meg nekünk nyíltan.”

„Mondtam már nektek – felelte Jézus –, de nem hiszitek. A tettek, amelyeket Atyám nevében végbeviszek, tanúságot tesznek mellettem. Mégsem hisztek, mert nem vagytok juhaim közül valók.”

A szó vajon tett? Vannak olyan korok és rendszerek, amelyekben az egyetlen lehetőség a tetre a szó. Az embernek pedig mindig annyit kell tennie, amennyit lehetséges. Ha a szó az, ami segít megállni, kitartani a jóban, akkor azt kell tenni. Ilyenkor a szó tettnek számít.

A tett fontos előzményének számít később is, hiszen a szó az, ami vezet minket a jó tett irányába. Nem mindegy, hogy merre és hogyan vezetnek a szavak, tehát fontos marad a szerepe, de nem elegendő. Régebben nem volt szabad a szó, ezért nagyon nagy értéke lett az igaz szónak.

Ma azonban szabad bármit mondani, ezért könnyebben összekeveredik az igaz és a hamis, nehéz szétválasztani őket. Sőt valójában időnk sincs rá. Annyi áramlik mindenfelől, hogy képtelenség minden szót mindig befogadni. Inkább védekeznünk kell, és válogatnunk, mit engedünk közel magunkhoz, és mit nem.

Úgy tűnik, Jézus korában sem volt ez másképp. Ott sem a szónak volt a legnagyobb a jelentősége, hiszen azt azok a zsidók is hallották tőle, akik a szavak elhangzása után továbbra is kételkedtek benne.

Miben lehettek mások azok, akiket Jézus a "juhaim közül valók"-nak hív? Más szavakat hallottak? Külön titkos beszédet mondott nekik? Azt gondolom, abban voltak mások, hogy befogadták szívükbe az élményt. Azt az élményt, amit a szavak csak közvetíteni tudtak, a tettek bemutatni, de a valódi érzékelésnek egy másik síkon kell megtörténnie.

Ma özöne van a szavaknak, mégis valódi élmény nélkül, idegenül, magukra maradnak ebben a világban az emberek. A tettek pedig csak átélt belső élményekből fakadnak.

Nekünk van élményünk. Ez tart itt minket. Semmilyen szó nem képes erre. Ha van élményünk, meg kell találnunk a módját, hogy mások is hozzájuthassanak az élményhez, ne csak a szavakhoz!

Ebben segíts, Uram minket!

Vincze Katalin, Szár